

DEN HVIDE PRÆSTINDE 1

Auraya

TELLERUP

Trudi Canavan

Prolog

Auraya trådte hen over en væltet træstamme og passede på at en raslen i de visne blade eller en knækkende gren ikke skulle røbe hendes tilstedeværelse. Et ryk mod halsen fik hende til at se sig tilbage. Kanten af hendes taul hang fast i en gren. Hun lirkede det fri og valgte sit næste skridt med omhu.

Hendes bytte bevægede sig, og hun stivnede.

Han kan ikke høre mig. Jeg har ikke lavet støj.

Hun holdt vejret mens manden rejste sig og så op i et gammelt garpatræs mosgroede grene. Hans drømmevævervest var spættet af bladenes skygger. Efter et øjeblik satte han sig på hug og genoptog sit studium af underskoven.

Auraya gik tre forsigtige skridt nærmere.

„Du er tidligt på den i dag, Auraya.“

Med et irriteret suk traskede Auraya hen ved siden af ham. *En skønne dag vil jeg overraske ham.* „Mor tog en stærk dosis i aftes. Hun sover længe.“

Leiard samlede et stykke bark op, tog en lille kniv op af vestelommen, stak spidsen ind i en revne og drejede den så nogle bittesmå, røde frø indeni kom til syne.

„Hvad er det?“ spurgte hun fascineret. Selv om Leiard havde lært hende om skoven i årevis, var der altid noget nyt at lære.

„Frøene fra garpatræet.“ Leiard vippede frøene ud og spredte dem ud over håndfladen. „Garpa får hjertet til at slå hurtigere og forhindrer søvn. Det bliver brugt af kurérer så de kan ride langt, og af soldater og lærde mænd for at holde sig vågne, og ...“

Han tav, rettede sig op og stirrede ind i skoven. Auraya hørte en gren knække i det fjerne. Hun kiggede ind imellem træerne. Var det hendes far der var kommet for at hente hende hjem? Eller var det præst Avorim? Han havde sagt at hun ikke måtte snakke med drømmevævere. Hun kunne godt lide at trodse præsten i det skjulte, men at blive fundet i selskab med Leiard var en ganske anden sag.

Hun tog et skridt væk.

„Bliv hvor du er.“

Auraya blev stående, forbavset over Leiards tonefald. Lyden af fodtrin fik hende til at vende sig, og hun så to mænd træde frem. De var firskårne og havde kraftige skindveste på. Begge ansigter var dækket af sorte hvirvler og pletter.

Dunvanere.

„Vær stille,“ mumlede Leiard. „Jeg tager mig af dem.“

Dunvanerne fik øje på hende og Leiard. Da de skyndte sig frem, så hun at de begge bar på et draget sværd. Leiard blev stående. Dunvanerne standsede nogle få skridt borte.

„Drømmevæver,“ sagde den ene. „Er der flere folk i skoven?“

„Det ved jeg ikke,“ svarede Leiard. „Skoven er stor, og folk går sjældent herind.“

Krigeren pegede ned mod landsbyen med sit sværd. „Kom med os.“

Leiard kom ikke med indvendinger eller bad om en forklaring.

„Vil du ikke spørge hvad der foregår?“ hviskede Auraya.

„Nej,“ svarede han. „Det finder vi tids nok ud af.“

Oralyn var den største landsby i det nordvestlige Hania, men Auraya havde hørt besøgende brokke sig over at den ikke var særlig stor. Den lå på en bakketop og havde overblik over de omgivende marker og skoven. Et stentempel dominerede de øvrige bygninger, og en ældgammel mur omkransede det hele. De gamle porte var blevet fjernet for over et halvt århundrede siden og havde efterladt forvredne, rustne jernstumper hvor der engang havde været hængsler.

Dunvanske krigere gik frem og tilbage på muren, og der var ingen der arbejdede på markerne udenfor. Auraya og Leiard blev ført ad lige så tomme gader hen til templet og derpå dirigeret indenfor. Landsbyboer fyldte det store rum. Nogle af de yngre mænd havde forbindinger på. Da hun hørte sit navn, fik Auraya øje på sine forældre og skyndte sig hen til dem.

„Guderne være lovet at du er i live,“ sagde hendes mor og trak Auraya ind i sin favn.

„Hvad sker der?“

Hendes mor sank ned på gulvet igen. „Disse fremmede fik os til at gå herhen,“ sagde hun. „Selv om din far fortalte dem at jeg er syg.“

Auraya løste båndene i sit taul, foldede det sammen og satte sig på det. „Sagde de hvorfor?“

„Nej,“ svarede hendes far. „Jeg tror ikke de har i sinde at gøre os noget. Nogle af mændene forsøgte at kæmpe med krigerne efter at det var mislykkedes for præst Avorim, men ingen af dem blev dræbt.“

Auraya var ikke overrasket over at Avorim var blevet overvundet. Selv om alle præster havde gaver, var det ikke alle der var stærke trolde mænd. Auraya havde mistanke om at der fandtes bondemænd med større magiske gaver end Avorim.

Leiard var stoppet op ved en af de sårede mænd. „Vil du have mig til at se på det?“ spurgte han stille.

Manden åbnede munden for at svare, men stivnede da en hvidklædt skikkelse stillede sig ved siden af ham. Den sårede mand kastede et blik op på præst Avorim og rystede på hovedet.

Leiard rettede sig op og så på præsten. Selv om Avorim ikke var så høj som Leiard, havde han autoritet. Auraya mærkede sit hjerte slå hurtigere mens de to mænd stirrede på hinanden. Så bøjede Leiard hovedet og gik sin vej.

Idioter. Han kunne i det mindste have fjernet smerten. Betyder det noget at han ikke tilbeder guderne? Han ved mere om helbredelse end nogen anden her.

Men hun forstod godt at situationen ikke var så enkel. Cirklianere og drømmevævere havde altid hadet hinanden. Cirklianerne hadede drømmevæverne fordi de ikke tilbad guderne. Drømmevæverne hadede guderne fordi de havde dræbt deres leder, Mirar. *Eller det siger præst Avorim i hvert fald. Jeg har aldrig hørt Leiard sige det.*

En metallisk klirren ragede gennem templet. Alle hoveder vendte sig mod dørene da de svingede op. To dunvanske krigere kom ind. Den ene havde streger tatoveret tværs over panden som gav indtryk af at han hele tiden skulede vredt. Aurayas hjerte gav et hop da hun genkendte mønstret. *Han er deres leder. Leiard beskrev engang de tatoeringer for mig.* Ved siden af ham gik en mand i mørkeblå dragt og

med ansigtet dækket af streger der strålede ud fra næsen. *Og ham der er trolldmand.*

Parret så sig omkring i rummet. „Hvem leder denne landsby?“ spurgte den dunvanske leder.

Landsbyens overhoved, en fed købmand ved navn Querin, trådte nervøst frem. „Det gør jeg.“

„Hvad er dit navn og din rang?“

„Querin, overhoved for Oralyn.“

Den dunvanske leder kiggede op og ned ad den kraftige mand. „Jeg er Bal, talm af Mirrim, ka-lem af Leven-ark.“

Leiards undervisning kom Auraya til gavn. 'Talm' var en titel der viste at man ejede jord. 'Ka-lem' var en høj stilling i det dunvanske militær. Sidstnævnte burde være kædet sammen med navnet på en af de enogtyve krigerklaner, men hun genkendte ikke navnet 'Leven-ark'.

„Dette er Sen,“ fortsatte Bal og nikkede mod trolldmanden ved sin side. „Ildkriger i Leven-ark. I har en præst hos jer.“ Han så på Avorim. „Kom her og sig dit navn.“

Avorim gled frem og stillede sig ved siden af landsbyens overhoved. „Jeg er præst Avorim,“ sagde han med ansigtsrynkerne samlet i et udtryk af ringeagt. „Hvorfor har I angrebet vores landsby? Slip os straks fri!“

Auraya undertrykte en stønnen. Det var ikke måden at tiltale en dunvaner på, og slet ikke en dunvaner der netop havde taget en landsby som gidsel.

Bal ignorerede præstens forlangende. „Kom med mig.“

Da Bal snurrede rundt på hælen, så Querin desperat på Avorim, som lagde en beroligende hånd på hans skulder. De to fulgte efter Bal ud af templet.

Da døren havde lukket sig bag dem, begyndte landsbyboerne at diskutere. Til trods for at landsbyen lå tæt på Dunva, vidste dens indbyggere kun lidt om nabolandet. De havde ikke behov for at vide noget. Bjergene som adskilte de to lande var næsten umulige at komme over, så al handel foregik ad søvejen eller gennem passet langt nede sydpå.

Tanken om hvad Querin og Avorim kunne finde på at sige for at ophidse Bal fik det til at løbe Auraya koldt ned ad ryggen. Hun tvivlede på at der var nogen i landsbyen, bortset fra Leiard, der forstod dunvanerne godt nok til at kunne forhandle sig ud af denne situation. Men Avorim ville aldrig give en drømmevæver lov til at tale på deres vegne.

Auraya tænkte tilbage på den dag hvor hun mødte Leiard første gang, næsten fem år tidligere. Hendes familie var flyttet til landsbyen i håb om at hendes mors helbred ville blive bedre ude på landet, hvor der var rent og roligt. Det var det ikke blevet. Auraya havde hørt at drømmevævere var gode helbredere, så hun opsøgte Leiard og bad ham ganske enkelt om at behandle hendes mor.

Siden da havde hun besøgt ham med få dages mellemrum. Hun havde haft en masse spørgsmål om verden som ingen kunne svare på. Præst Avorim kunne kun fortælle hende om guderne, og han var for svag til at lære hende ret mange magiske gaver. Hun vidste at Leiard var magisk stærk fordi han aldrig løb tør for gaver som han kunne lære hende.

Selv om hun ikke kunne lide Avorim, kunne hun godt indse at hun burde lære de cirklianske skikke af en cirkliansk præst. Hun elskede ritualerne og prædikenerne, historien og lovene, og priste sig lykkelig for at leve i en tid som guderne havde gjort fredelig og fremgangsrig.

Hvis jeg var præstinde, ville jeg være meget bedre end han er. Men det vil aldrig ske. Så længe mor er syg, har hun brug for at jeg bliver her og tager mig af hende.

Hendes tanker blev afbrudt da templets døre gik op. Querin og Avorim skyndte sig ind, og landsbyboerne gik hen imod dem.

„Det lader til at disse mænd forsøger at stoppe den foreslåede alliance mellem Dunva og Hania,“ fortalte Querin dem.

Avorim nikkede. „Som I ved, har De Hvide prøvet at skabe en alliance med dunvanerne i årevis. De har haft et vist held med det nu, hvor mistænksomme, gamle I-Orm er død og hans forstandige søn, I-Portak, er regent.“

„Jamen hvorfor er de så her?“ spurgte én.

„For at forhindre alliancen. De bad mig om at kontakte De Hvide

og viderebringe deres krav. Det gjorde jeg, og jeg ... jeg talte med selveste Juran.“

Auraya hørte nogen snappe efter vejret. Det var sjældent at præster talte telepatisk med en af gudernes udvalgte, cirklianernes fire ledere, der var kendt som De Hvide. To røde pletter var dukket op på Avorims kinder.

„Hvad sagde han?“ spurgte landsbyens bager.

Avorim tøvede. „Han er bekymret for os og vil gøre hvad han kan.“

„Som er hvad?“

„Det sagde han ikke. Han vil sikkert tale med I-Portak først.“

Det affødte adskillige spørgsmål. Avorim hævdede stemmen. „Dunvanerne ønsker ikke en krig med Hania – det gjorde de os klart. Trods alt er det at trodse De Hvide jo det samme som at trodse guderne selv. Jeg ved ikke hvor længe vi skal være her. Vi må være forberedt på at skulle vente i adskillige dage.“

Da spørgsmålene begyndte at dreje sig om praktiske ting, lagde Auraya mærke til at Leiards pande var furet af bekymring og tvivl. *Hvad er han bange for? Tvivler han på at De Hvide kan redde os?*

Auraya drømte. Hun gik hen ad en lang gang, kantet med pergamentruller og tavler. Selv om de så interessante ud, ignorerede hun dem. På en eller anden måde vidste hun at ingen af dem indeholdt det hun skulle bruge. Noget drev hende fremad. Hun kom til et lille, cirkelrundt værelse. På et podium i midten lå der en stor pergamentrulle. Den rullede sig ud, og hun så ned på teksten.

Hun vågnede og satte sig ret op med hamrende hjerte. Templet var stille, bortset fra lydene fra de sovende landsbyboer. Hun gennemsøgte rummet og fandt Leiard sovende i en afsides krog.

Havde han sendt hende drømmen? Hvis han havde, så brød han en lov som der var dødsstraf for at bryde.

Betyder det noget hvis vi alle sammen skal dø alligevel?

Auraya kastede sit taul omkring sig og tænkte over sin drøm og hvorfor hun nu var så sikker på at landsbyen var dødsdømt. På pergamentrullen havde der stået én sætning:

'Leven-ark' betyder 'ære-forkaster' på dunvansk. Det beskriver en kriger som har kastet al ære og alle forpligtelser bort for at kunne kæmpe for en idealistisk eller moralsk sag.

Det havde ikke givet nogen mening for Auraya at en dunvansk kriger ville vanære sin klan ved at tage ubevæbnede landsbyboer som gidsler eller dræbe forsvarsløse mennesker. Nu forstod hun. Disse dunvanere brød sig ikke længere om æren. De kunne finde på hvad som helst, inklusive at nedslagte landsbyboerne.

De Hvide havde mægtige gaver og kunne nemt overvinde dunvanerne i kamp, men under kampen dræbte dunvanerne måske landsbyboerne før De Hvide fik overvundet dem. Men hvis De Hvide gav efter for dunvanernes krav, ville andre måske gøre som dem. Mange flere hanianere kunne blive fængslet og truet.

De Hvide vil ikke give efter. De vil hellere at nogle af os eller os alle sammen bliver dræbt end de vil give andre mod på at tage en landsby som gidsel. Auraya rystede på hovedet. Hvorfor sendte Leiard mig den drøm? Han ville bestemt ikke plage mig med sandheden hvis der ikke var noget jeg kunne gøre ved det.

Hun tænkte igen over beskeden på pergamentrullen. *'Leven-ark'. 'Kaste al ære bort'. Hvordan kan vi vende det til vores fordel?*

Resten af natten lå hun vågen og tænkte. Først da dagslyset begyndte at sive ind i rummet, kom svaret til hende.

Efter adskillige dage var folks humør tyndslidt, og den indelukkede luft var tung af ubehagelige lugte. Når præst Avorim ikke bilagde stridigheder mellem landsbyboerne, prøvede han at holde modet oppe hos dem. Hver dag holdt han adskillige prædikener. I dag havde han fortalt om de mørke tider før Gudekrigen, da kaos herskede i verden.

„Præst Avorim?“ sagde en ung dreng da historien var slut.

„Ja?“

„Hvorfor dræber guderne ikke dunvanerne?“

Avorim smilede. „Guderne er rent magiske væsner. For at kunne påvirke verden må de arbejde gennem mennesker. Det er derfor vi har De Hvide. De er gudernes hænder, øjne og stemmer.“

„Hvorfor giver de så ikke *dig* styrken til at kunne dræbe dunvanerne?“

„Fordi der er bedre måder at løse problemer på end ved at dræbe. Dunvanerne ...“ Præstens stemme døde hen. Hans øjne rettedes mod et fjernt punkt, så smilede han.

„Maira af De Hvide er ankommet,“ bekendtgjorde han.

Det gav et sug i Aurayas mave. *En af De Hvide er her, i Oralyn!* Hendes ophidselse døde hen da døren til templet gik op. Bal trådte ind, flankeret af adskillige krigere og sin troldmand, Sen.

„Præst Avorim. Querin. Kom.“

Avorim og Querin skyndte sig ud. Sen fulgte ikke med dem. Strålestregerne på hans ansigt blev forvredet af en panderynken. Han pegede på smedens far, Ralam.

„Du der. Kom.“

Den gamle mand rejste sig og stavrede hen imod troldmanden, hæmmet af et ben som havde været brækket og var blevet sat forkert sammen for mange år siden.

Offeret. Aurayas hjerte begyndte at dunke mens hun gik fremad. Hendes plan var afhængig af at dunvanerne tøvede med at bryde deres skikke, til trods for deres intentioner. Hun trådte ind foran Ralam.

„Ved Lores dekret,“ sagde hun og vendte front mod Sen, „kræver jeg retten til at tage denne mands plads.“

Troldmanden blinkede af overraskelse. Han skævede til krigerne der bevogtede døren og talte på dunvansk, mens han vinkede affærdigende ad hende.

„Jeg ved at du forstod mig,“ sagde hun og gik frem indtil hun stod et skridt fra troldmanden. „Det samme gjorde dine krigerbrødre. Jeg kræver retten til at tage denne mands plads.“

Hendes hjerte hamrede nu. Stemmer råbte til hende og sagde at hun skulle komme tilbage. Den gamle mand trak hende i armen.

„Det er i orden, min pige. Jeg går med.“

„Nej,“ sagde hun. Hun tvang sig til at møde Sens øjne. „Vil du tage mig?“

Sens øjne blev smalle. „Du vælger det frivilligt?“

„Ja.“

„Kom med mig.“

Nogen blandt tilskuerne skreg hendes navn, og hun krympede sig da hun forstod at det var hendes mor. Hun modstod trangen til at se sig tilbage og fulgte efter dunvanerne ud af templet.

Da hun først var kommet udenfor, følte Auraya sit mod svinde. Hun kunne se dunvanske krigere samlet i en halvcirkel omkring åbningen i landsbymuren. Det sene eftermiddagslys fik deres spyd til at glimte. Querin og præst Avorim var ikke at se nogen steder. Bal trådte ud af halvcirklen af krigere. Da han så Auraya, rynkede han panden og sagde noget på sit eget sprog.

„Hun tilbød sig selv i bytte,“ svarede Sen på haniansk.

„Hvorfor afviste du det ikke?“

„Hun kendte de rituelle ord. Min ære forpligtede mig til at ...“

Bals øjne blev smalle. „Vi er Leven-ark. Vi har opgivet al ære. Tag ...“

Der lød et advarende råb. Alle vendte sig og så en præstinde stå i åbningen i muren.

Præstinden var smuk. Hendes gyldenblonde hår var sat i en kunstfærdig frisure. Store, blå øjne betragtede roligt dem alle. Auraya glemte alt andet end den kendsgerning at hun stod og så på Maira af De Hvide. Så tog Sen hende om håndledet i et jerngreb og trak hende efter Bal, som marcherede hen imod kvinden.

„Bliv der, eller hun dør,“ glammede den dunvanske leder.

Maira så intenst på Bal. „Bal, talm af Mirrim, ka-lem af Leven-ark, hvorfor holder du Oralyns folk som fanger?“

„Forklarede din præst ikke det? Vi forlanger at I afbryder jeres alliance med Dunva. Hvis I ikke gør det, dræber vi disse landsbyboer.“

„I-Portak billiger ikke den handling I har udført.“

„Vi er uenige med både jer og I-Portak.“

Maira nikkede. „Hvorfor søger I at forhindre alliancen når guderne ønsker at vore lande skal forenes?“

„De proklamerede ikke at Dunva skulle regeres af De Hvide, kun at vore lande skulle være allierede.“

„Vi ønsker ikke at regere over jer.“

„Hvorfor forlanger I så at få kontrol over vort forsvar?“

„Det gør vi ikke. Jeres lands hær er og vil altid være under I-Portaks og hans efterfølgeres kontrol.“

„En hær uden ildkrigere.“

Mairas øjenbryn løftede sig en anelse. „Så er det altså afviklingen af Troldmandsklanen I protesterer imod, og ikke selve alliancen?“

„Det er det.“

Hun så tankefuld ud. „Vi troede at afviklingen af Troldmandsklanen havde troldmændenes støtte. I-Portak så store fordele i at sende begavede dunvanere til præsteskrabet. Der er meget vi kan lære dem som de ikke vil kunne lære i klanhuset. Helbredelse, for eksempel.“

„Vore ildkrigere ved hvordan man heler et sår,“ snerrede Sen. Hans stemme lød høj i Aurayas ører.

Maira flyttede sin opmærksomhed over på ham. „De ved ikke hvordan man kurerer et barns sygdom, eller assisterer ved en vanskelig fødsel, eller gør en gammel mands syn klart.“

„Vore drømmevævere tager sig af den slags opgaver.“

Maira rystede på hovedet. „Der kan ikke være drømmevævere nok i Dunva til at tage sig af de behov.“

„Vi har flere end Hania,“ sagde Sen stift. „Vi førte dem ikke i døden som hanianerne gjorde.“

„For hundrede år siden var dunvanerne lige så ivrige efter at slippe af med drømmevævernes leder, Mirar, som hanianerne var. Kun nogle få, vildledte hanianere forsøgte at dræbe hans efterfølgere. Vi beordrede det ikke.“ Hun holdt en pause. „Drømmevævere er måske begavede helbredere, men de kan ikke påkalde gudernes kraft. Vi kan give jer så meget mere.“

„I vil stjæle en tradition fra os som vi har holdt i hævd i over tusind år,“ svarede Bal.

„Vil I gøre jer til gudernes fjender for det?“ spurgte hun. „Er det værd at starte en krig for? For det er hvad I vil gøre hvis I henretter disse landsbyboer.“

„Ja,“ svarede Bal tungt. „Det er hvad vi er parat til at gøre. For vi ved at det ikke er guderne der forlanger udryddelsen af Troldmandsklanen, men I-Portak og De Hvide.“

Maira sukkede. „Hvorfor har I ikke sagt dette her noget før? Betin-

gelsen for alliancen kunne være blevet ændret, hvis I var kommet med fred. Vi kan ikke imødekomme jeres krav nu, for hvis andre så at I havde haft succes, ville de også true uskyldige for at få deres vilje.“

„Så I vil overlade disse landsbyboer til deres skæbne?“

„Det kommer til at tynde jeres samvittighed.“

„Gør det?“ spurgte Bal. „Hvad vil folk mene om De Hvide når de hører at de nægtede at redde deres egne folk?“

„Mit folks loyalitet er stærk. I har resten af dagen til at tage herfra, talm af Mirrin. Må guderne vejlede dig.“

Hun vendte sig bort.

„Vor sag er retfærdig,“ sagde Bal roligt. „Guderne ser at det er sådan.“ Han sendte Auraya et foruroligende upersonligt blik og nikkede så til Sen.

Auraya blev kold da hun mærkede Sens hånd gribe fat om hendes baghoved.

„Vent!“ gispede hun. „Kan jeg sige noget før jeg dør?“

Hun mærkede Sen tøve. Maira standsede og så på Bal hen over skulderen. Dunvaneren smilede.

„Tal,“ sagde han.

Auraya kiggede fra Maira til Bal og fandt de ord frem som hun tavst havde øvet sig på i dagevis. „Dette her kan gå én af fire veje,“ sagde hun. „For det første kunne dunvanerne give efter og lade De Hvide få deres vilje.“ Hun kastede et blik på Bal. „Det er ikke sandsynligt. Det er heller ikke sandsynligt at De Hvide vil give efter og vente på et bedre tidspunkt at lave en alliance på, fordi de ikke ønsker at nogen skal efterligne jer.“

Hendes mund var så tør. Hun tav og gjorde en synkebevægelse.

„Det ser ud til at De Hvide må lade Leven-ark dræbe os. Derefter vil enten De Hvide eller I-Portak dræbe Leven-ark. Vi vil alle blive opfattet som martyrer for vort land eller vor sag.“ Hun så igen på Bal. „Eller vil vi? Hvis du dør, vil Troldmandsklanen alligevel blive tilintetgjort. Det vil mislykkes for dig.“ Hun så på Maira. „Der må være en anden måde.“

Alle stirrede på hende. Hun tvang sig til at se på Bal endnu en gang. „Få det til at *se ud* som om det mislykkedes for Leven-ark. I fra-

sagde jer al ære og kom her, parat til at ofre jeres liv for at redde Trolldmandsklanen. Er du parat til at ofre din stolthed i stedet for?”

Bal rynkede brynene. „Min stolthed?”

„Hvis I lader De Hvide eskortere jer ud af Hania i vanære – hvis det ser ud til at være mislykkedes for jer – så behøver vi ikke frygte at andre vil efterligne jer.“ Hun så på Maira. „Hvis han går med til det, vil du så ændre betingelserne for alliancen?”

„Give klanen tilladelse til at fortsætte?”

„Ja. Selv jeg, som bor her i denne lillebitte landsby, har hørt om den berømte dunvanske Ildkrigerklan.“

Maira nikkede. „Ja, hvis det dunvanske folk ønsker at beholde den.“

„Lav om på betingelserne for alliancen – men ikke straks, så vil andre stadig kunne se en forbindelse mellem det at Leven-ark kom her og ændringen. Arrangér et eller andet der kan udløse ændringen.“

Bal og Maira så eftertænksomme ud. Sen udstødte en lavmælt lyd og sagde så noget på dunvansk. Bals svar fik ham til at stivne, men han sagde ikke mere.

„Andet du gerne vil sige, pigebarn?” spurgte Bal.

Auraya bøjede hovedet. „Jeg ville være taknemmelig hvis du ikke dræber min familie og naboer.“

Bal så fornøjet ud. Han vendte sig og så på Maira. Auraya sloges med en voksende mistanke om at hun netop havde gjort sig selv til grin.

Jeg var nødt til at prøve. Hvis jeg havde tænkt på en måde at redde landsbyen på og så ikke forsøgte det, ville jeg ... ville jeg dø.

„Er du villig til at lade verden tro at det mislykkedes for dig?” spurgte Maira.

„Ja,” svarede Bal. „Men mine mænd må gå med til det. Hvis de gør det, vil du så ændre betingelserne for alliancen?”

„Hvis de andre Hvide og I-Portak går med til det. Skal vi rådføre os med vore folk og mødes igen om en time?”

Bal nikkede.

„Og I vil ikke gøre nogen af landsbyboerne fortræd indtil da?”

„Jeg sværger i Lores navn at de ikke vil lide fortræd. Men hvordan

kan vi have tillid til at I nu også *vil* ændre alliancen når vi er taget af sted?”

Mairas mund blev blødt op i et smil. „Guderne tillader os ikke at bryde vore løfter.“

Bal gryntede. „Det må vi stille os tilfreds med. Kom tilbage om en time. Vi vil give dig vort svar.“

Da Maira trådte ind i templet, blev landsbyboerne tavse.

„En fredelig løsning er blevet fundet,” bekendtgjorde hun. „Dunvanerne er taget af sted. I kan vende tilbage til jeres hjem.“

Straks fyldtes templet med jubelråb.

Auraya var fulgt efter Maira, Avorim og Querin ind i rummet. „Dit lille fjols!” råbte en velkendt stemme. Hendes mor fór hen og omfavnede hende. „Hvorfor gjorde du det?”

„Jeg forklarer det senere.“ Auraya kiggede efter Leiard, men han var ikke at se nogen steder. Da hendes mor gav slip på hende, opdagede hun pludselig at Maira stod ved siden af hende.

„Auraya Farver,” sagde Den Hvide. „Det var modigt gjort.“

Auraya mærkede at hun blev varm i ansigtet. „Modigt? Jeg var bange hele tiden.“

„Og alligevel lod du ikke frygten gøre dig tavs.“ Kvinden smilede. „Du demonstrerede en sjælden indsigt. Avorim fortæller mig at du er en intelligent og usædvanlig begavet elev.“

Auraya skævede forbavset til præsten.

„Har han sagt det?”

„Ja. Har du overvejet at slutte dig til præsteskrabet? Du er ældre end dem vi normalt optager, men ikke for gammel.“

Auraya blev tung om hjertet. „Jeg ville meget gerne, men min mor ...“ Hun kastede et blik på sine forældre. „Hun er syg. Jeg tager mig af hende.“

Maira så på Aurayas mor. „Helbrederne i templet er de bedste i landet. Hvis jeg sender en herved for at se til dig, vil du så lade Auraya slutte sig til os?”

Med en let fornemmelse i hovedet kiggede Auraya på sine forældre, hvis øjne var store af forbløffelse.

„Jeg vil helst ikke være til så meget besvær,“ begyndte hendes mor. Maira smilede. „Betragt det som en byttehandel: en ny præstinde for en fuldt uddannet. Auraya er så lovende at det ikke må gå til spille. Hvad mener du, Auraya?“

Auraya åbnede munden og udstødte et uværdigt hyl som hun skulle huske med forlegenhed i de kommende år. „Det ville være *vidunderligt!*“

1

Selv om Danjin Spyd havde været inde i Jarimes tempel adskillige gange før, havde han det i dag som om han kom til det for første gang. Førhen havde han besøgt stedet på vegne af andre eller for at udføre mindre tjenester som tolk. Denne gang var det anderledes. Denne gang var han her for at begynde på det han håbede ville blive det mest prestigefyldte job i hans karriere.

Ligegyldigt hvor dette førte ham hen, selv hvis det blev en fiasko, eller hans pligter viste sig at være kedelige eller ubehagelige, ville denne dag stå prentet i hans hukommelse for altid. Han opdagede at han lagde mere mærke til sine omgivelser end han plejede – måske for at kunne huske dem når han tænkte over dem i fremtiden.

Måske er det bare fordi jeg er så nervøs at turen her føles som om den varer evigt.

Man havde sendt en plat efter ham. Det lille, tohjulede køretøj gyngede blødt i takt med travet hos den arem der trak det, passerede langsomt andre køretøjer, tjenestefolk og soldater såvel som rige mænd og kvinder der slentrede af sted. Danjin bed sig i læben og modstod lysten til at bede manden der sad og krøb sammen på det lille kuskeseade om at få det medgørlige dyr til at sætte farten op. Alle tempeltjenerne havde en rolig værdighed som afholdt de fleste fra at koste rundt med dem. Måske var det fordi deres holdning mindede én om præster og præstinder, og *dem* kostede man så afgjort ikke rundt med.

De nærmede sig enden af en lang, bred vej. Store to- og treetages huse lå på begge sider som en kontrast til det virvar af lejligheder, butikker og pakhuse der udgjorde det meste af byen. Husene på Tempelvej var så dyre at kun de mest velhavende havde råd til dem. Selv om Danjin tilhørte en af de mest velhavende familier i Jarime, boede ingen af hans slægtninge her. De var handelsmænd og interesserede sig lige så meget for templet og for religion som for markedet og deres middagsmad – en basal nødvendighed som det ikke var umagen

værd at gøre stort væsen ud af, medmindre der kunne tjenes penge på det.

Danjin tænkte anderledes og havde gjort det så længe han kunne huske. Værdier kunne måles i andre ting end guld, mente han. Ting som loyalitet mod en god sag, loven, civiliseret opførsel, kunst og jagten på kundskaber. Alt sammen noget som hans far mente enten kunne købes eller ignoreres.

Platen nåede den hvide bue, der spændte over indgangen til templet, og udskårne relieffer af de fem guder tårnede sig op over Danjin. Fordybninger fyldt med guld gengav smukt det glødende lys der strålede ud fra dem når de antog deres synlige former. *Jeg ved hvad far ville sige om det her: 'Hvis penge ikke betyder noget for guderne, hvorfor er deres tempel så ikke lavet af pinde og ler?'*

Platen fortsatte ind gennem buen, og templet kom til syne i al sin glans. Danjin sukkede anerkendende. Han måtte indrømme at han var glad for at det ikke var lavet af pinde og ler. Til venstre for ham stod Kuplen, en enorm halvkugle hvor ceremonierne blev holdt. Høje buer rundt om dens sokkel gav adgang til dens indre og gav indtryk af at Kuplen svævede lige over jorden. Inde i Kuplen var alteret, hvor De Hvide var i forbindelse med guderne. Danjin havde ikke set det, men måske ville han få muligheden i sit nye arbejde.

Ved siden af Kuplen stod Det Hvide Tårn. Det var den højeste bygning der nogensinde havde eksisteret, og det så ud som om det strakte sig op til skyerne. Det gjorde det naturligvis ikke. Danjin havde været oppe i de højeste værelser og vidste at skyerne var langt uden for rækkevidde. Illusionen måtte imidlertid gøre et stort indtryk på besøgende. Han kunne se fordelene ved at kunne imponere både den jævne mand og den fremmede hersker og få dem til at føle sig ydmyge.

Til højre for tårnet lå en stor, femkantet bygning som husede præsteskabet. Danjin havde aldrig været derinde og ville formentlig aldrig komme det. Selv om han respekterede guderne og deres tilhængere, havde han intet ønske om at blive præst. I en alder af enoghalvtreds var han for gammel til at opgive sine dårlige vaner. Og hans kone ville aldrig gå med til det.

Eller måske ville hun synes om ideen. Han smilede for sig selv. *Hun*

klager altid over at jeg laver uorden i hendes hus og hendes planer når jeg er hjemme.

Et stort stykke åbent land omgav tempelbygningerne. Brolagte stier og havebæde var blevet lagt i mønstre af cirkler inden i hinanden. Cirklen var det hellige symbol for Gudecirklen, og nogle af de måder den var blevet indkorporeret i templet på fik Danjin til at fundere over om de oprindelige formgivere og arkitekter havde været hjerneskadede fanatikere. Havde de for eksempel behøvet at dekorere de offentlige toiletter med cirkelrunde mønstre?

Platen rullede stadig nærmere til tårnet. Danjins hjerte slog lidt for hurtigt nu. Hvidklædte præster og præstinder vandrede frem og tilbage. Nogle få lagde mærke til hans ankomst og nikkede høfligt, som de formentlig gjorde til enhver der var så rigt klædt som han. Platen gjorde holdt ved siden af tårnet, og Danjin kravlede ud. Han takkede kusken, som nikkede en enkelt gang før han satte aremmen i bevægelse igen.

Danjin tog en dyb indånding og vendte sig om mod tårnindgangen. Tunge søjler understøttede en bred hvælving. Han gik indenfor. Et magisk lys afslørede at hele tårnets underetage var en hal, tæt pakket med søjler. Her holdt man sammenkomster og underholdt betydningsfulde gæster. Eftersom De Hvide var Hania's herskere såvel som overhoveder for den cirklianske religion, var templet lige så meget palads som religiøst center. Herskere fra andre lande, deres ambassadører og andre betydningsfulde personer samledes her ved særlige lejligheder eller kom på besøg for at forhandle om politiske emner. Dette var en unik situation. I alle andre lande var præsteskabet underordnet den herskende magt.

Hallen var fyldt med mennesker og summede af stemmer. Præster og præstinder gik travlt omkring eller blandede sig med mænd og kvinder klædt i tunikaer lavet af luksuriøse stoffer og dækket af omfangsrige tauler, til trods for varmen, og glitrende af juveler. Danjin så rundt på ansigterne og følte noget der lignede ærefrygt. Næsten alle herskere, alle berømte, velhavende og indflydelsesrige mænd og kvinder fra Nord-Ithania var her.

Jeg kan næsten ikke tro mine egne øjne.

Det der havde bragt dem til templet i Hania, var ønsket om at overvære gudernes udvælgelse af den femte og sidste Hvide. Nu, hvor ceremonien havde fundet sted, ville de alle sammen gerne møde det nye medlem af gudernes udvalgte.

Danjin tvang sig til at fortsætte og gik ind mellem to rækker søjler. De førte ind mod bygningens centrum og trak ham hele tiden indad mod en tyk, cirkelrund mur. Den omringede en vindeltrappe der snoede sig opad til den øverste etage. Klatreturen op til tårnets top var anstrengende, og skaberne af dette sted havde fundet på en forbløffende løsning. En tung kæde hang i trappeskakten og førte ned i et hul i gulvet. En præst stod neden for trappen. Danjin gik hen til manden og gjorde det formelle cirkeltegn – holdt begge hænder pege- og tommelfingre sammen.

„Danjin Spyd,“ sagde han. „Jeg er her for at besøge Dyara af De Hvide.“

Præsten nikkede. „Velkommen, Danjin Spyd,“ svarede han med dyb stemme.

Danjin spejdede efter en antydning af det mentale signal præsten kommunikerede til de andre, men manden ikke så meget som blinkede. Kæden i trappeskakten begyndte at bevæge sig. Danjin holdt vejret. Han var stadig en lille smule bange for denne himstregims i Det Hvide Tårns midte. Da han kiggede op, så han en stor metalskive komme ned imod dem.

Skiven var bunden af en metalindhegning der var lige så bred som trappeskakten. Alle kaldte denne indhegning for ’buret’, og grunden var indlysende. Den lignede præcis de flettede stråbure der blev brugt til at have dyr i på markedet – og gav sikkert sine passagerer en lignende følelse af sårbarhed. Danjin var taknemmelig for at det ikke var hans første tur i buret. Skønt han ikke troede han nogensinde ville føle sig godt tilpas med at bruge den, var han ikke så rædselsslagen som han engang havde været. Han havde ikke brug for rædsel oven i nervøsiteten over at begynde i et vigtigt job.

Da metalindhegningen var faldet til ro ved foden af trappen, åbnede præsten døren og vinkede Danjin indenfor. Da buret løftede sig, mistede Danjin manden af syne. Trappeskakten syntes at snurre

rundt om ham mens buret vandt højde. Mænd og kvinder klædt i cirker, tjeneruniformer eller de rige og betydningsfuldes prægtige klæder, befolkede trappen. De nedre etager rummede indkvartering og mødeværelser til besøgende standspersoner. Jo højere op buret løftede sig, jo færre mennesker så Danjin. Til sidst nåede han de øverste etager, hvor De Hvide boede. Buret sagtnede farten og standsede så.

Danjin åbnede døren og trådte ud. To trin væk, i muren overfor, var der en dør. Han tøvede før han gik hen til den. Selv om han havde talt med Dyara, den næstmest magtfulde Hvide, adskillige gange nu, blev han stadigvæk lidt overvældet i hendes nærvær. Han tørrede sine svedige hænder af på tøjet, tog en dyb indånding og løftede hånden for at banke på.

Hans knoer ramte den tomme luft da døren svingede op. En høj, midaldrende kvinde smilede til ham.

„Præcis som altid, Danjin Spyd. Kom ind.“

„Dyara af De Hvide,“ sagde han respektfuldt og gjorde cirkelns tegn. „Hvordan skulle jeg kunne komme for sent når du var så venlig at sende mig en plat?“

Hendes øjenbryn hævede sig. „Hvis det eneste der krævedes for at garantere punktlighed var at sende en plat, så er der ikke så få mennesker som jeg har tilkaldt i tidens løb der har en hel del at forklare. Kom ind og sid ned.“

Hun vendte sig og skridtede ind i værelset igen. Hendes højde, kombineret med en cirkliansk præstindes imponerende dragt, ville have gjort hende til en imponerende skikkelse, selv om hun ikke havde været en af de udødelige Hvide. Da han fulgte efter hende ind i værelset, så han at en anden af De Hvide var til stede. Han gjorde igen cirkeltegnet. „Maira af De Hvide.“

Kvinden smilede, og Danjin mærkede at han blev lettere om hjertet. Mairas skønhed blev berømmet over hele Nord-Ithania. I hyldestsange blev hendes hår beskrevet som sollys på guld, og hendes øjne blev sammenlignet med safirer. Man sagde at hun kunne charme en konge bort fra sit kongerige med et smil. Han tvivlede på at nogen af de nuværende konger kunne gøres samarbejdsvillige bare med

et smil, men der var et tiltalende glimt i Mairas øjne og en varme i hendes væsen som altid fik ham til at slappe af.

Hun var ikke så høj som Dyara, og hun udstrålede ikke barsk selv-sikkerhed som den ældre kvinde. Af de fem Hvide var Dyara blevet udvalgt som nummer to. Hendes udvælgelse var foregået for femog-halvfjerds år siden, da hun var toogfyrre år gammel, så hun havde mere end et århundredes kendskab til verden. Maira, der var blevet udvalgt som treogtyveårig for et kvart århundrede siden, havde mindre end halvdelen af Dyaras erfaring.

„Lad ikke kong Berro tage al din tid i dag,“ sagde Dyara til Maira.

„Jeg finder på noget der kan distrahere ham,“ svarede Maira. „Har du brug for hjælp med forberedelserne til festen i aften?“

„Ikke endnu. Men der er en hel dag hvor katastroferne kan nå at udvikle sig.“ Hun tav, som om noget netop var faldet hende ind, og kastede så et blik på Danjin. „Maira, vil du holde Danjin Spyd med selskab mens jeg undersøger noget?“

Maira smilede. „Selvfølgelig.“

Da døren til værelset lukkede sig bag Dyara, smilede Maira. „Vores nyeste rekrut finder det hele en smule overvældende,“ sagde hun i et konspiratorisk tonefald. „Jeg kan stadigvæk huske hvordan det var. Dyara holdt mig så travlt beskæftiget at jeg ikke havde tid til at tænke.“

Danjin mærkede et stik af ængstelse. Hvad skulle han gøre hvis den nyeste Hvide var ude af stand til at udføre sine pligter?

„Vær ikke urolig, Danjin Spyd.“ Maira smilede, og han huskede at alle De Hvide kunne læse tanker. „Hun er god. Hun er bare lidt overrasket over at befinde sig der hvor hun er.“

Danjin nikkede lettet. Han betragtede Maira. Dette kunne være en god lejlighed til at få lidt at vide om den nyeste Hvide.

„Hvordan er hun?“ spurgte han.

Maira lavede trutmund mens hun overvejede sit svar. „Kvik. Stærk. Loyal over for guderne. Medfølelse.“

„Jeg mener, hvordan adskiller hun sig fra resten af De Hvide?“ uddybede han.

Hun lo. „Ahh. Dyara fortalte mig ikke at du var en af dem der

smigrer. Det kan jeg godt lide hos en mand. Hmm.“ Hendes øjne blev smalle. „Hun prøver at se alle sider i en sag og søger som noget naturligt efter folks ønsker og behov. Jeg tror hun bliver en god fredsmægler.“

„Eller forhandler? Jeg har hørt at hun havde noget at gøre med den episode med dunvanerne for ti år siden.“

„Ja. Det var hendes landsby de tog som gidsel.“

„Åh.“ *Interessant.*

Maira rettede sig brat op og så på væggen bag ved ham. *Nej*, rettede han sig selv, *hun ser ikke på væggen. Hendes opmærksomhed er et andet sted.* Han var begyndt at kunne genkende den opførsel der tydede på mental kommunikation mellem De Hvide. Hendes blik flyttede sig igen til ham.

„Du har ret, Danjin Spyd. Jeg har netop fået at vide at kong Berro har anmodet om at se mig. Jeg er bange for at jeg må forlade dig. Kan du klare dig her alene?“

„Ja, naturligvis,“ sagde han.

Maira rejste sig. „Jeg er sikker på at du bliver en fin rådgiver.“

„Tak, Maira af De Hvide.“

Da hun var gået, var stilheden usædvanlig intens. *Det er fordi der ikke kommer lyde udefra.* Han så over mod vinduet. Det var stort og cirkelrundt og havde udsyn til himlen. Det løb ham koldt ned ad ryggen.

Han rejste sig og tvang sig til at gå nærmere. Selv om han havde set den før, tog udsigten fra Det Hvide Tårn stadigvæk pippet fra ham. Havet kom til syne. Nogle få skridt til, og han kunne se byen dernede – en legetøjsby med bittesmå huse og endnu mindre mennesker. Han tog endnu et skridt og mærkede sit hjerte begynde at galoppere da Kuplen kom til syne, som et massivt æg, halvt begravet i jorden.

Jorden. Som var langt, langt under ham.

Verden kæntrede og begyndte at snurre rundt. Han bakkede væk indtil det eneste han kunne se var havet og himlen. Straks holdt hans hoved op med at snurre. Nogle få, dybe åndedrag senere begyndte hans puls at sagtne farten.

Så hørte han lyden af døren der gik op bag ham, og hans hjerte gav

et hop. Han vendte sig og så Dyara træde ind i værelset. En præstinde ledsagede hende. Da han indså hvem det måtte være, blev hans ængstelse erstattet af nysgerrighed.

Den nye Hvide var lige så høj som sin ledsager, men hendes arme var tyndere, og hendes ansigt var lutter skarpe vinkler. Hendes hår var en nuance lysere end Dyaras jordbrune. Store, skrå øjne gav hende et fugleagtigt udseende. Disse øjne betragtede ham med intelligens, og munden fortrak sig i morskab. Hun så formentlig at han vurderede hende, fordi hun kunne læse hver og én af hans tanker.

Vaner var svære at bryde. Han havde i årenes løb lært at vurdere en persons karakter ved første øjekast, og nu kunne han ikke lade være med det. Mens hun og Dyara gik hen imod ham, bemærkede han at den måde den nye Hvide holdt sine skuldre på forrødte hendes nervøsitet. Men hendes faste blik og stærke mund antydede at en naturlig selvsikkerhed snart ville afløse den. Han havde fået at vide at hun var seksogtyve, og hans øjne bekræftede det, men der var en modenhed i hendes ansigt som antydede en større viden om og erfaring med verden end den gennemsnitlige adelskvinde ville have i den alder.

Hun må have studeret meget og lært hurtigt for at kunne blive ypperstepræstinde i den alder. Hendes gaver må også være store. Hvis hun er hende der kom fra den lille landsby durvanerne tog som gidsel, er hun kommet langt.

Dyara smilede. „Auraya, dette er Danjin Spyd,“ sagde hun. „Han skal være din rådgiver.“

Danjin gjorde det formelle cirkeltegn. Auraya begyndte at løfte hænderne for at svare, men standsede så og lod dem igen falde ned langs siden.

„Jeg hilser dig, Danjin Spyd,“ sagde hun.

„Jeg hilser dig, Auraya af De Hvide,“ svarede han. *Hun lyder selvsikker. I det mindste holder hun nervøsiteten ude af stemmen. Hun behøver kun at arbejde med sin holdning.* Hun rettede sig op og løftede hagen. *Ja, det er bedre.* Så indså han at hun måtte have læst hans tanker og indrettet sig efter dem. *Det vil tage sin tid at vænne sig til dette tankelæseri.*

„Jeg kan se at I to vil arbejde fint sammen,“ sagde Dyara. Hun førte

dem hen mod trappen. „Danjin har været til nytte for os førhen. Hans vurdering af Toren-situationen var særlig indsigtfuld og hjalp os til at opnå en alliance med kongen.“

Auraya så på ham med ægte interesse. „Er det rigtigt?“

Han trak på skuldrene. „Jeg sammenholdt det bare med det jeg havde lært ved at bo i Toren.“

Dyara klukkede. „Han er også forfriskende ydmyg. Du vil opleve at hans viden om andre folkeslag er lige så nyttig. Han kan tale alle sprogene i Ithania.“

„Bortset fra dem som siyeerne og elaierne taler,“ tilføjede han.

„Han er god til at bedømme folks karakter. Han ved hvordan han skal give gode råd til magtfulde mænd og kvinder på en diskret måde og uden at fornærme dem.“

Aurayas opmærksomhed skiftede mellem Dyara og ham mens de talte. Dyaras sidste bemærkning fik hendes læber til at kruse sig.

„Så afgjort en nyttig evne,“ sagde hun.

„Han vil ledsage dig hver gang du holder audiens. Læg mærke til hans tanker. De vil vejlede dig i dine svar.“

Auraya nikkede og så på Danjin med et undskyldende udtryk i ansigtet.

„Danjin er udmærket klar over at en del af hans rolle består i hele tiden at få læst sine tanker,“ forsikrede Dyara hende. Hun vendte sig og smilede til Danjin mens hun stadig talte til Auraya. „Selv om det ikke betyder at du kan ignorere reglerne for god opførsel, som jeg fortalte dig om.“

„Naturligvis ikke.“

„Og nu hvor introduktionerne er overstået, skal vi have dig ned i underetagen. Kongen af Toren venter på at møde dig.“

„Skal jeg allerede møde konger?“ spurgte Auraya.

„Ja,“ sagde Dyara bestemt. „De kom til Jarime for at overvære udvælgelsen. Nu vil de gerne møde den udvalgte. Jeg ville ønske jeg kunne give dig mere tid, men det kan jeg ikke.“

„Det er fint,“ sagde Auraya med et skuldertræk. „Jeg havde bare håbet at jeg ville få tid til at blive fortrolig med min nye rådgiver før jeg satte ham i arbejde.“

„I bliver fortrolige med hinanden mens I arbejder.“

Auraya nikkede. „Udmærket.“ Hun smilede til Danjin. „Men jeg håber virkelig at komme til at lære dig bedre at kende når jeg får chancen.“

Han bøjede hovedet. „Og jeg ser også frem til at gøre dit bekendtskab, Auraya af De Hvide.“

Da de to Hvide rejste sig og gik hen mod døren, fulgte Danjin dem. Han havde mødt den kvinde han skulle arbejde for, og intet ved hende antydede at hans rolle ville blive vanskelig eller ubehagelig. Han første opgave var imidlertid en ganske anden sag.

At hjælpe hende med at klare kongen af Toren. Det bliver virkelig en udfordring.

Tryss flyttede lidt på sig, og hans tæer greb om grenens ru bark. Han stirrede ned gennem træernes blade og så endnu en bevægelse i underskoven og mærkede et sus af forventning. Men selv om han længtes efter at læne sig frem, strække vingerne ud og dykke, forholdt han sig i ro.

Hans hud kløede mens sveden løb ned ad ham, gjorde den vævede stråvest og bukserne våde og fik vingemembranerne til at klø. Stropperne omkring hans hofter og hals følte snærende og ubehagelige, og de små spyd, der hang ind mod hans mave, følte tunge. For tunge. De ville trække ham ned mod jorden i samme øjeblik han forsøgte at flyve.

Nej. Bekæmp dine instinkter. Seletøjet vil ikke hæmme dig. Det vil ikke tynge dig ned. Der er større fare i spydspidserne. Hvis han ridsede sig selv med dem ... Han gav ikke meget for sine chancer for at overleve hvis han bukkede under for et sovemiddel mens han sad på en tynd gren mange mandshøjder over jorden.

Han stivnede ved endnu en bevægelse dernede. Da tre yerner trådte ud i lysningen under ham, holdt han vejret. Oppefra lignede de smalle tønner af brunt skind, de skarpe horn så ud som små stumper. Langsomt nærmede kreaturerne sig den glimtende bæk og nippede mundfulde af græs på vejen. Tryss lod hænderne glide over seletøjets stropper og træhåndtag og tjekkede at alt sad korrekt. Så tog han et

par dybe indåndinger og lod sig falde.

Yerner var planteædende flokdyr med fine sanser der gav dem mulighed for at aflæse positionen og sindstilstanden hos hvert eneste medlem af hjorden. Disse sanser kunne også aflæse tanker hos andre dyr i nærheden og advare hvis nogen havde planer om at angribe. Yerner var hurtigløbere. De eneste rovdyr som havde held til at fange en var dem der udnyttede overraskelsesmomentet og selv havde evner for snedige tankebedrag – som den frygtede leram – og selv da kunne de kun gøre sig håb om at fange de gamle og syge dyr i hjorden.

Mens Tryss faldt, så han yernerne – som sansede at et angrebslystent væsen nærmede sig – kaste sig anspændt omkring, forvirrede og usikre på hvilken vej de skulle flygte. De kunne ikke begribe at et rovdyr kunne angribe oppefra. Halvvejs nede ved jorden bredte Tryss sine arme vidt ud og mærkede luftmodstanden mod vingerne. Han skød ud fra træet og susede ned mod sit bytte.

Dyrene blev grebet af rædsel da de mærkede at han næsten var over dem. De spredtes i alle retninger mens de hylede højlydt. Tryss forfulgte ét af dem mens han dykkede under de andre træers grene. Han jog det ud på det åbne land, og da han vurderede at han var i den rette position over dyret, trak han i stroppen der var bundet om højre tommelfinger. Et af de små spyd om hans liv faldt.

Samtidig skiftede yernen brat retning. Spyddet ramte ved siden af og forsvandt i græsset. Tryss bed en ed i sig, krængede over og fulgte efter dyret. Denne gang prøvede han at lade være med at tænke på at han var klar til at slå til. Han ryddede hjernen for alle andre tanker end den at flyve i trit med yernen, trak så sin venstre tommelfinger op og mærkede det lette spyd falde.

Det ramte dyrets ryg lige bag ved kammen. Tryss mærkede et sus af triumf. Mens dyret blev ved med at løbe, daskede spyddet frem og tilbage mod dens skind. Han kiggede ængsteligt på det, bange for at det ikke var sunket så dybt ind at medikamentet kunne komme ind i blodbanen, eller at det ville falde ud igen.

Spyddet blev siddende i yernens ryg. Dyret sagtnede farten og vaklede af sted, så standsede det, og Tryss opdagede at han kredsede

rundt som en ådselgrib. Han afsøgte omhyggeligt omgivelserne for leramer eller andre store rovdyr. De ville stjæle hans bytte hvis han ikke passede på.

Yernen under ham svajede og faldt så om på siden. Tryss vurderede at det var sikkert at lande og ramte jorden nogle få skridt fra dyret. Han ventede indtil han så yernens øjne blive brustne, før han nærmede sig. Dyrets horn var skarpe og kunne nemt ødelægge en siyees vinger.

Dyret så enormt ud på nært hold. Tryss mente at hans hoved knap ville have nået den til skuldrene, hvis den havde stået op. Han lod hånden glide over yernens skind. Det var varmt og havde en stærk dyrelugt. Det gik op for ham at han grinede af ophidselse.

Jeg har gjort det! Jeg har ene mand nedlagt et af de store dyr i skoven!

Siyeer jagede ikke de store dyr. De var en lille menneskerace, lette og skrøbelige og med kun få magiske gaver. Deres knogler var fine og brækkede let. Deres ben var ikke egnede til at løbe over lange afstande, og bevægeligheden i deres arme – deres vinger – var begrænset. Selv om de kunne have løftet et spyd eller sværd, ville deres greb om det have været for usikkert. Fordi hele hånden, bortset fra tommel- og pegefinger, indgik i deres vinger, var deres hænder ubrugelige til opgaver der krævede styrke. Hver gang Tryss betragtede sin krop, funderede han over om gudinden Huan, som havde skabt hans folk af landgængere – de mennesker der fyldte resten af verden – for så mange hundrede år siden havde glemt at tage højde for hvordan de skulle forsvare sig eller skaffe sig føden.

Det var almindelig accepteret at eftersom der ikke fandtes våben som siyeerne kunne bruge mens de fløj, havde gudinden ikke ment at de skulle være et folk der jagede eller kæmpede. I stedet for måtte de samle og dyrke korn, grøntsager, frugt og nødder. De måtte fange og opdrætte små dyr og leve der hvor ingen landgængere kunne nå dem – i de barske, ufremkommelige bjerge i Si.

Der var kun nogle få, små lommer med jord der kunne dyrkes i bjergene, og mange af de dyr de spiste blev sværere og sværere at fange. Tryss var sikker på at Huan ikke havde tænkt sig at de mennesker hun havde skabt skulle sulte. Det var derfor, ræsonnerede han, at

nogle af dem havde fået opfindsomme hjerner. Han så ned på den tingest han havde spændt fast på sin krop. Det var en enkel konstruktion. Udfordringen havde været at skabe noget der gav plads til alle de bevægelser han skulle bruge når han fløj og som samtidig gav ham en simpel mulighed for at løsne spyddene.

Med denne her kan vi jage! Vi bliver måske tilmed i stand til at forsvare os – måske tage nogle af de områder tilbage som landgængerne har stjålet fra os. Han vidste godt at de ikke ville kunne bekæmpe store grupper af fjender på denne måde, men den løjerlige flok lovløse landgængere der vovede sig ind i Si, kunne de sagtens klare.

Men to spyd er slet ikke nok. Jeg er sikker på at jeg kan bære fire. Så meget vejer de heller ikke. Men hvordan skal jeg få dem løs? Jeg har kun to tommelfingre.

Det var noget han kunne overveje senere. Mens han så på den sovende yern, indså han at han havde et problem. Han havde taget et stykke reb med, i den hensigt at hejse dyret op i et træ og holde det uden for de fleste rovdyrs rækkevidde mens han fløj hjem for at hente nogle af de andre så de kunne beundre hans bedrift og hjælpe med at slagte yernen. Nu tvivlede han på at han havde kræfter til bare at trække den hen til den nærmeste træstamme. Han havde ikke andet valg end at lade den ligge der og håbe på at rovdyrene ikke fandt den. Det betød at han hurtigt måtte hente hjælpere. Han ville kunne flyve hurtigere uden seletøjet. Han spændte det op, smøg sig ud af anordningen og hængte den op i et træ i nærheden. Han trak sin kniv og skar en håndfuld hår af yernens manke og stak det i lommen. Han bedømte vindretningen og gav sig til at løbe.

At komme i luften fra jordhøjde krævede en hel del energi. Tryss sprang op i luften og slog med vingerne og gispede af anstrengelse da han havde nået en højde hvor vinden var stærkere og lod ham glide og svæve. Da han først havde fået pusten igen, fløj han af sted med stærke vingeslag og fulgte de gunstige luftstrømme.

Det var i sådanne øjeblikke at han kunne tilgive gudinden Huan for de hårde tider og vanskeligheder hans folk stod overfor. Han elskede at flyve. Landgængerne elskede åbenbart også at bruge deres ben. De nød en underholdning der blev kaldt 'dans', hvor de gik eller

løb i bestemte mønstre, alene eller i grupper på to eller mere. Det nærmeste siyee-modstykke var trei-trei, som kunne være en del af siyeernes bejlen og en sport hvor man konkurrerede på dygtighed og behændighed.

Tryss' overvejelser stoppede da han fik øje på et stykke bar klippe forude, som et langt, smalt ar der delte bjergets trægels. Klippen var brudt op i tre niveauer der gik ned i bjergkløften. Det var Åbningen, den største siyee-bosættelse. Utallige siyeer kom og gik gennem denne stejle rydning hver dag. Tryss svævede langsomt nedad mens han søgte efter kendte ansigter. Han var næsten nået frem til sine forældres løvhytte da han fik øje på sine fætre. Tvillingerne sad på de varme klipper på den nederste skråning, på hver side af en pige.

Tryss mærkede hvordan det strammede i brystet da han genkendte den spinkle pige med det skinnende hår: Drilli, hvis familie for nylig var blevet hans naboer. Han kredsede og overvejede at flyve videre. Førhen var han kommet fint ud af det med sine fætre – hvis han var parat til at finde sig i en masse drillerier for sine særheder.

Så var Drillis familie flyttet til Åbningen. Nu konkurrerede hans fætre om hendes opmærksomhed, tit på Tryss' bekostning. Han havde lært at undgå deres selskab når hun var i nærheden.

De havde engang respekteret hans opfindsomhed, og han ville stadigvæk gerne dele sine sejre med dem, men han kunne ikke fortælle dem om sin succesfulde jagt mens Drilli var der. De ville gøre det til noget de kunne håne ham for. Desuden slog hans tunge altid knuder på sig selv når hun var i nærheden. Nej, han ville finde nogle andre.

Så lagde han mærke til at hendes vest afslørede den fascinerende, lille fordybning mellem hendes bryster, og han opdagede at han kredsede rundt endnu en gang. Hans skygge gled hen over hende, og hun så op. Han mærkede et svimlende sug af glæde da hun smilede til ham.

„Tryss! Kom ned til os. Ziss og Trinn har lige fortalt mig den sjoveste vittighed.“

De to drenge så op og skulede arrigt, de ville helt tydeligt helst have hendes opmærksomhed helt for sig selv. *Nå, det er bare ærgerligt. Jeg har lige nedlagt en yern. Jeg vil have at Drilli skal se den.* Han dalede ned,

foldede vingerne sammen og landede let foran dem. Drillis øjenbryn løftede sig. Omgående lukkede hans strube til, og han kunne ikke tale. Han stirrede på hende og mærkede ansigtet begynde at krible som det altid gjorde når det blev rødt.

„Hvor har du været?“ spurgte Ziss. „Tante Trill har ledt efter dig.“

„Du må hellere gå hen og se hvad hun vil,“ sagde Trinn advarende. „Du ved hvordan hun er.“

Drilli lo. „Åh, hun virkede ikke særlig urolig. Jeg tror ikke du behøver at gå med det samme, Tryss.“ Hun smilede igen. „Nå, hvor har du så været hele formiddagen?“

Tryss sank en stor klump og tog en dyb indånding. Han kunne da bestemt klare ét ord.

„Jagt,“ fik han halvkvalt frem.

„Jagt på hvad?“ spurgte Ziss hånligt.

„Yern.“

De to drenge fnøs af vantro og morskab. Trinn vendte sig mod Drilli og lænede sig tæt ind til hende som for at dele en hemmelighed, men hans stemme var høj nok til at Tryss kunne høre den.

„Tryss har disse her sære ideer, forstår du. Han tror han kan fange store dyr ved at binde klippestykker fast til sig selv og kaste dem ned på dem.“

„Klippestykker?“ sagde hun og rynkede brynene. „Men hvordan ...?“

„Spyd,“ busede det ud af Tryss. „Små spyd med florrimsaft på spidsen.“ Han mærkede sit ansigt blusse, men da han tænkte på den bevidstløse yern, kom et køligt sus af stolthed over ham. „Og jeg *har* fanget en.“ Han greb ned i lommen og trak yern-hårtotten frem.

De tre siyeer betragtede interesseret håret. Ziss så op på Tryss med sammenknebnede øjne. „Du laver sjov med os,“ sagde han anklagende. „Du har taget dette her fra en død én.“

„Nej. Den sover på grund af florrimsaften. Jeg kan vise jer det.“ Tryss kastede et blik på Drilli, forbløffet og lettet over at han endelig var i stand til at formulere hele sætninger når hun var der. „Tag jeres knive med, så får vi en festmiddag i aften. Men hvis I venter for længe, finder en leram den bare, og så får vi ingenting.“

Drengene vekslede blikke. Tryss gættede på at de vejede chancen for at det var en spøg op imod muligheden for at få kød til middag.

„Fint,“ sagde Ziss, rejste sig og strakte sig. „Vi vil se den yern med vores egne øjne.“

Trinn stod op og baskede med vingerne. Da Drilli kom på benene og helt klart havde tænkt sig at følge med dem, mærkede Tryss hjertet hoppe. Hun ville blive imponeret når hun så yernen. Han grinede, satte i løb og svang sig op mod himlen.

Mens han førte dem af sted, skulede han irriteret da tvillingerne fløj hen til en gruppe ældre drenge i udkanten af Åbningen. Tryss genkendte Sreil, den atletiske søn af Sirri Taler, lederen af stammen. Han blev tør i munden da gruppen kom susende op imod ham med en skinger piften.

„Nå, så du har fanget dig en yern, hvad?“ råbte Sreil da han fløj forbi.

„Det kan godt være,“ svarede Tryss.

Der kom flere spørgsmål, men han nægtede at forklare hvordan han havde nedlagt dyret. Indtil nu havde han været ude af stand til at overtale ret mange siyeer til at se på hans seletøj. Hvis han gav sig til at beskrive det nu, ville de begynde at kede sig og miste interessen. Men når de så yernen, ville de vide hvordan han havde fanget den. Han ville demonstrere seletøjet. De ville begynde at tage hans ideer alvorligt. Efter adskillige minutter kastede han et blik bagud. Til hans bestyrtelse var gruppen der fulgte ham blevet dobbelt så stor. Tvivlen begyndte at gnave i hans selvtillid, men han skubbede den væk. I stedet for lod han fantasien føre sig ind i fremtiden. Sreil ville tage kød med tilbage til Sirri Taler. Siyee-lederen ville bede om at se Tryss' opfindelse. Hun ville få Tryss til at lave flere og lære andre at bruge dem.

Jeg bliver en helt. Tvillingerne vil aldrig gøre nar ad mig igen.

Han kom ud af sin dagdrøm da han nærmede sig stedet hvor han havde efterladt yernen. Han kredsede rundt og afsøgte området, men fandt intet. Med følelsen af mange øjne på sig landede han på jorden og travede omkring. Der var en fordybning i græsset på størrelse med et stort dyr, men ingen yern.

Han stirrede skuffet på fordybningen og mærkede så et stød i maven da siyeer landede på jorden hele vejen rundt om ham.

„Nå, hvor er den yern så?“ spurgte Ziss.

Tryss trak på skuldrene. „Væk. Jeg sagde jo til jer at hvis vi var for længe om det, ville en leram finde den.“

„Der er ikke noget blod.“ Det kom fra en af de ældre drenge. „Hvis en leram havde taget den, ville der være blod.“

„Og der er ikke noget tegn på at noget er blevet trukket væk,“ tilføjede en anden. „Hvis den var blevet her for at æde, ville der være et kadaver.“

Han havde ret, indså Tryss. Så hvor var yernen blevet af?

Sreil trådte frem og undersøgte eftertænksomt jorden. „Men der *har* altså ligget noget stort her for ikke ret længe siden.“

„Den fik sig nok en lur,“ sagde én. Der lød en fnisen fra nogle af tilskuerne.

„Nå, Tryss,“ sagde Ziss, „fandt du en sovende yern og troede at du kunne overbevise os om at du havde dræbt den?“

Tryss så på sin fætter og derefter på siyeernes muntre ansigter rundt om ham. Hans ansigt brændte.

„Nej.“

„Jeg har andet at lave,“ sagde én. Siyeerne begyndte at flyve væk. Lyden af deres vinger fik luften til at summe. Tryss holdt øjnene rettet mod jorden. Han hørte fodtrin nærme sig og mærkede så et klap på skulderen. Han så op og fandt Sreil stående ved siden af sig. Han rakte det spyd frem der havde ramt yernen.

„Godt forsøgt,“ sagde han. Tryss krympede sig. Han tog spyddet fra Sreil og stod og så den ældre dreng spurte ud på det åbne land og hæve sig op i luften.

„Du brugte florrím, ikke?“

Det gav et sæt i Tryss. Han havde ikke været klar over at Drilli stadig var der.

„Jo.“

Hun så på spyddet. „Der skal meget mere florrím til at få et stort dyr til at sove end der skal til et menneske, og det dér kan ikke være kommet langt ind gennem et yernskind. Måske skulle du prøve noget

stærkere, eller mere dødbringende. Eller sikre dig at den ikke kan vågne op igen efter at den er faldet i søvn.“ Hun klappede sigende på knivskeden der var spændt fast til hendes lår.

Hun har fat i noget der.

Drilli smilede og vendte sig så væk. Da hun svang sig op mod himlen, betragtede Tryss hende med beundring.

Sommetider undrede han sig over hvordan han kunne være så dum.